

PERFECCIÓ

S'ha dit i repetit que el catalanisme representava en els diversos ordres de l'activitat ciutadana una tendència a la perfecció; el catalanisme era una pugna constant per part de tots els estaments d'adoptar llur tràfec distintiu a formes més perfectes de la seva activitat. Així des de l'artista i el literat al manobra, els que s'afiliaven al corrent patriòtic es distingien per llur afany a adaptar-se als tipus exemplars indígenes o exòtics que se'ls oferia com a models per a atènyer.

En determinats aspectes això ha estat atès; en altres hom treballa per arribar-hi; en alguns encara no s'ha intentat. L'afebliment del sentiment catalanista comporta a la vegada un afebliment d'aquesta tendència a la perfecció. Una renaixença patriòtica e aparellada, en canvi, a una renaixença del bell afany.

A propòsit d'això un setmanari olotí, la *Comarca*, arribat al seu número 500, diu algunes coses justíssimes que ens és grat reproduir:

"Havem volgut engalanar la *Comarca* i l'havem endiumenjada amb les gales de les festes extraordinàries per a celebrar el seu cinquè aniversari. Si hagués estat un periòdic jovençà ens hauria plagut més celebrar la intimitat de la festa a plena primavera i jove-tut. Però a la *Comarca*, que ja comença d'ésser velleta dintre el periodisme local, li és més escaient aquesta pau daurada de la nostra tardor. Així la fita que marcarà aquest número cinc-cents, serà tota daurada de l'or de les nostres fagedes.

Durant aquest transcurs de vida la *Comarca* ha sofert pregones transformacions, mantinguent-se, no obstant, en un lloc d'equanimitat ben remarcable, si bandegem el record d'una actuació personal. La vida més activa, però, de la *Comarca* és la darrerament empresa, adherint-se de ple a l'ample moviment patriòtic català. Ací es donava el cas que, del camí ascensional de Catalunya només n'arribava un res-sò; les qüestions pàtries més sagrades mereixien només un petit comentari; convenia per tant, una espiritual renovació i això s'atényé.

No volguem esbrinar actuacions inconvenients, fallides o reixides, pensem en el present i en l'esdevenidor del nostre setmanari.

No creiem assolida una perfecta actuació encara que estem carregats de fe i de voluntat per a assolir-la, en-

tenent que això és una condició de dignitat periodística. I així com reconeixem la necessitat de la perfecció, creiem de tota necessitat també la incorporació absoluta a la vida nacional catalana. Si lluitem contra l'enemic local hem de lluitar contra l'enemic de Catalunya. Sentim un entusiasme novell i una nova fermesa en la persistència de la lluita empresa dies ha. En la commemoració del número cinc-cents ens sentim reposats i plens de vigoria."

Heu's ací unes consideracions bellíssimes. ¿Quin comentari hi podem fer que no se'l faci el lector per endavant? Fixem-nos només en els mots:

"espiritual renovació", "necessitat de perfecció", "incorporació absoluta a la vida nacional"... ¿Què volem més? I no és pas aquest o aquell diari, aquesta o aquella organització, aquest o aquell individu que ha de neguitejar-se per aquesta perfecció, que ha de sentir fretura de perfecció: ha d'ésser tota la nació, recobrada com a tal, ha d'ésser l'ànima de Catalunya, de cara a l'esdevenidor per l'obra abnegada dels seus devots, la tasca heròica dels seus fills i la voluntat invencible dels que es posen al seu costat obrint-li, encara que sigui amb el sacrifici de llurs vides, el camí del temple august de la Victòria.

COMENTARIS

Encara el "Trot de guilla"

La petita minúcia essencial comença d'ésser perseguida a tots els indrets de Catalunya. Nombre de periòdics importants, els més patriotes val a dir, secunden magníficament la campanya empresa contra la premsa no catalana i amb entrefilets significatius mantenen un caliu revifador. D'altres persisteixen d'una manera exemplar en llurs campanyes a favor de l'escola catalana i de l'Associació protectora de l'ensenyança catalana i la majoria dediquen bon espai a assenyalar els avenços de la catalanització en llur vila o comarca, registrant els establiments que adopten la nostra llengua, els manaments dels falsos patriotes, etc.

Un adicte a la nostra causa ens remet, a propòsit de les petites minúcies, aquesta nota; molt "trot de guilla":

MINUCIES ESSENCIALS

S'ha dit que per a la completa recatalanització dels si-dients nacionalistes, vulgarment regionalistes i dels catalans distrets de la causa nacional, calia exercir continuadament el patriotisme de "trot de guilla", això és, rebutjar tarjes que ens siguin trameses impreses en la parla de l'invasor, diaris escrits en espanyol, no fer compres en les tendes rotulades en aquella llengua, no parlar en llur idioma als espanyols que conviuen amb nosaltres i d'aquesta manera amb totes les altres petites coses anàlogues essencials.

Cal ara aixecar el crit d'estar a l'a-

guait amb el fi que el public ciutadà faci fer tal com es deu la publicitat dels seus divertiments, en els espectacles teatrals. No compremem com una empresa formada per catalans, que compta amb una companyia d'actors essencialment catalans i que posa en escena obres escrites o representades en la nostra parla nacional, ja sigui del gènere lleuger o picaresc com de gran espectacle, editi diàriament els seus cartells en espanyol en els quals veiem com lluiten desesperadament els títols de les obres, en català i les altres observacions en espanyol. Perquè ningú no ens dirà que això sigui una bella mostra d'*efusió*. Si el públic que hi concorre tingués un poc de sentit comú i una mica de dignitat patriòtica exigiria que els esmentats cartells fossin redactats en la seva llengua o del contrari li negaria el seu concurs, i en canvi aniria lla on s'hi representa i s'hi anuncien les obres en català i que no sabem per quin fet malestruc només és veu rament. I també demanaria a l'empresa que té confiada l'actual companyia de teatre líric català que fes treure aquells ròtuls que diuen "localidades" i "contaduría" i "preferencia", per altres de redactats en la nostra llengua, com també que fos traduït el taquillatge en els dos teatres esmentats. Dels altres espectacles, poc ens interessera ara com ara. Tot amb tot, en parlarem quan els haurèm reconquistat.

¿Per què aquest tarannà tan pacífic entre els patriotes?